

for at tiltræde Underændringsforslaget under Nr. 11, saaledes som jeg har tilladt mig at stille det. — Forslaget under Nr. 12 knytter sig til samme Paragraf og gaar ud paa at indelade den af Udvalgets Flertal i Paragrafens Slutning indfatte Bestemmelse om, at, naar mindst 10 Husfædre, Enker eller andre Personer med Husstand, som have løst Sognebaand, ønske det, skulle de kunne forlange, at den Præst, til hvem de have sluttet sig, kan holde Prædiken i deres Sognekirke. Før jeg gaar ind paa Begrundelsen af dette Forslag, tør jeg bede Thinget erindre, at jeg under Valgmenighedslovens Forhandling her i Thinget talte med saa stor Varme, som det var mig muligt, for dens Gjennemførelse og for at gjøre de Indskrænkninger, man vilde knytte til den, saa faa og saa ringe som muligt, idet jeg var gjennemtrængt af Følelsen af, at det var et Gode, at der kunde stiftes Valgmenigheder. Det var derfor ogsaa kun meget modstræbende, at jeg gik ind paa at stemme paa den fra det andet Thing tilbagevendte Valgmenighedslov, saaledes som vi have den af 15de Mai 1868. Jeg siger dette, for at det kan staa klart for Enhver, at det Forslag, jeg nu skal tillade mig at omtale, ikke er grundet i nogen Uvillie imod Valgmenighederne, imod den størst mulige Udgang til at benytte de Goder, som Valgmenighedsloven kan fremme. Den Slutningsbestemmelse i Paragrafen, som jeg tillader mig at foreslaa skal udgaa, antager jeg det for nødvendigt at lade udgaa, fordi den omfatter Valgmenighedsmedlemmer, saaledes at disse, hvis den bliver staaende, have Udgang til at holde den sædvanlige Gudstjeneste i deres Sognekirker, naar der sørges for, at der ikke er Noget til Hinder derfor med Hensyn til Tiden. Herved vilde man altsaa gjøre en Forandring i den bestaaende Valgmenighedslov af 15de Mai 1868, der, som de Herrer ville erindre, til næste Aar skal undergaa en Revision, men jeg vilde ikke anse Noget som mere Skadeligt for hele Valgmenighedsagen, end hvis man nu vilde benytte dette Lovforslag som et Mittel til at hæve nogle af de Indskrænkninger, Valgmenighedsloven har fastsat, og som endnu kun skulle gjælde eet Aar, da man vel tør

håbe, at denne Lov i flere Retninger vil blive forandret fra, hvad der nu er det Gjældende. Grunden til, at man er fra Udvalgets Flertals Side kommen til at optage denne Bestemmelse, ligger sikkert i, at man væsentlig har holdt sig til, at Valgmenighedsmedlemmer ere Sognebaandsløser. Ganske vist ere de det, men jeg vil bede vel bemærket, at de ikke ere det i den Betydning, hvori Paragrafens første Afdeling omtaler Sognebaandsløser. Valgmenighedsloven omtaler ikke Sognebaandsløser; den omtaler Medlemmer af Valgmenigheder, og den indeholder som Betingelse for, at Noget kan blive Valgmenighedsmedlem, eller — om man maasse vil finde, at Ordet „Betingelse“ er for stærkt et Udtryk — den giver en Udgang til, at man skal kunne løse Sognebaand i Overensstemmelse med Loven af 4de April 1855. Jeg tror derfor, at man feiler, naar man uden Videre vil lægge Sognebaandsløsningsforholdet til Grund for en Bestemmelse, hvorefter ogsaa Valgmenighedsmedlemmer skulle kunne nyde Godt deraf. Det er i det Mindste forekommet mig klart, at Tanken er ledet hen paa Valgmenighedsmedlemmer, skjøndt der ogsaa omtales Sognebaandsløser i Forslaget, saaledes som det nu foreligger fra Udvalget; thi man har her benyttet de samme Udtryk, der benyttes i Valgmenighedsloven, hvilke Udtryk man ellers ikke har benyttet i dette Forslag, nemlig: „Familiefædre, Enker eller andre Personer med Husstand“, og i alt Fald er det vist, at man ved denne Bestemmelse kommer til at forrykke den Stilling, som Loven af 15de Mai 1868 har anvist Valgmenighedsmedlemmer. Jeg fremførte som en Udtalelse, der var vel begrundet, at man ikke paa denne Maade skulde gjøre Forandring i Valgmenighedsloven, og jeg vil nu henlede Opmærksomheden paa, at dens § 4 fastsætter, at Undervisningsministeriet skal give Bestemmelser med Hensyn til Valgmenighedsmedlemmers Ret til Benyttelsen af deres Sognekirker og Kirkegaarde. Dette viser for det Første, at der er et ganske andet Forhold tilstede med Valgmenighedsmedlemmerne end med Sognebaandsløserne i Almindelighed; var det ikke Tilfældet, behøvede man naturligvis ikke i Loven af 1868 at give en saadan